

RAZSTAVA ELSE WENZ-VIËTOR

V veliki dvorani novih prostorov Mednarodne mladinske knjižnice (Internationale Jugendbibliothek) v grajskem poslopju Blumenburg v Münchnu je od 7. novembra do 7. decembra 1986 bila odprta retrospektivna razstava del Else Wenz-Viëtor (1882—1973).

Na ogled je bil bogat izbor iz dela avtorice, ki jo sicer mi manj poznamo, je pa bila v času po prvi vojni ena najplodnejših ilustratorik slikanic pri Nemcih. Njen opus kaže — poleg nedvomnih osebnih posebnosti in kljub delnemu postopnemu spreminjanju — na skupne poteze ilustracije, kakršna je rastla iz jugendstila na prelomu stoletij. (Else Wenz-Viëtor se je študijsko oblikovala v Münchnu, v času od 1903 do 1913 je ustvarjala kot Else Rehm-Viëtor, odtlej, po drugi poroki, kot Else Wenz-Viëtor.)

Med razstavljenim gradivom izrazito prevladujejo slikanice, čeprav se je avtorica zlasti v mlajših letih posvečala tudi umetni obrti in notranji opremi, kot slikarka pa delovala deloma tudi kot portretistka in krajinarka. Med množico njenih ilustracij za slikanice in otroške knjige (vseh naslovov je čez sto petdeset, a od originalnih ilustracij so med drugo vojno mnoge propadle) je mogoče slediti razvoju posameznih plasti v njenem ilustratorskem delu. Prednost daje drobnemu svetu rastlin, živali, bajeslovnih bitij, od ljudi vključuje predvsem otroke in starce. To govori za novoromantično občutje umetnika, ki sta mu z življenjsko izkušnjo še neobremenjen naivni otrok in življenju odmikajoči se starec blizu zaradi intuitivnega dojemanja sveta in odzivanja nanj. Snovno je oživljeno idilično podeželsko okolje, ki kljub predmetni polnosti učinkuje

pregledno, jasno. K temu pripomore tehnika ilustracije — zanesljiva risba z obrisnimi črtami, ubrano kolorirana, tako da celota ustvarja nedoločljivo, a intenzivno razpoloženje.

V slikarkini biografiji (v katalogu, ki je zelo kvalitetno opremljen, izdala pa ga je Mednarodna mladinska knjižnica v Münchnu) njena hči Ingrid Lohan-Wenz navaja dva avtorja, ki ju po njenem mnenju neupravičeno vrednotijo kot vzornika Wenz-Viëtorjeve. To sta Ernst Kreidolf in Gertrud Caspari. Slovenci poznamo oba v zvezi s slikanicama, katerih eno je prevedel, za drugo pa napisal svoje verze Oton Župančič in sta izšli pri Lavoslavu Schwentnerju: Kreidolf—Župančič: *Palčki Poljanci*, 1907, ter Župančič—Caspari: *Lahkih nog naokrog*, 1912. Kolikor morem soditi ob nepopolnem poznavanju gradiva, bi bilo mogoče govoriti o sorodnostih med Wenz-Viëtorjevo in Kreidolfom, manj med njo in Casparijevo. Vsiljuje pa se — vsaj po motivih — primerjava s Sibylle von Olfers, katere slikanico *Pokoncu izpod korenin* je prav tako prevedel Župančič (Ljubljana, Tiskovna druga, 1927).

Alenka Glazer

RAZSTAVA MLADINSKIH KNJIG V MÜNCHNU (1986)

20. novembra 1986 je bila v knežji dvorani Bavarske državne knjižnice svečano odprta 37. mednarodna razstava knjig za otroke in mladino. So-delavci Mednarodne mladinske knjižnice (Internationale Jugendbibliothek) v Münchnu so z direktorjem knjižnice dr. Andreasom Bodejem in njegovo pomočnico Liobo Betten na čelu predstavili reprezentativen izbor knjig iz šestinštiridesetih dežel s pou-